

Arrest

nr. 223 806 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een weigering van verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2019 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 29 september 2010 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2 Op 1 augustus 2011 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen.

1.3 Op 6 augustus 2013 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Op 12 augustus

2013, bij arrest nr. 108 217, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Op 20 augustus 2013 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.

1.4 Op 26 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met haar minderjarige dochter S. A., van Belgische nationaliteit. Op 6 januari 2015 wordt de afgifte van het visum geweigerd.

1.5 Op 4 maart 2015 verzoekt de verzoekende partij om de opheffing en ondergeschikt de schorsing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 1 augustus 2011. Een antwoord op dit verzoek blijkt niet uit het administratief dossier.

1.6 Op 16 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als vader van een minderjarige Belgische burger, met name het kind S. A.

1.7 Op 15 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een weigering van verblijf. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 21 februari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

“(…) De heer

Naam: A(…)

Voornaam: M(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®' tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,
binnen 7dagen na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

Artikel 7,1^{ste} lid :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Overwegende dat u op 01.08.2011 door de bevoegde minister ten aanzien van betrokkene een ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevaardigd, zijnde een bij de vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde, die inhoudt dat hij voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden (zie RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012 nr. 221.633). U werd ten gevolg van dit ministerieel besluit ook daadwerkelijk gerepatrieerd. Een ministerieel besluit tot terugwijzing is een veiligheidsmaatregel die voorde toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt. (RvS 9 maart 2012 nr. 218.401). Dit besluit, dat u op 09.08.2011 ter kennis werd gebracht, trad in werking op het ogenblik van uw invrijheidsstelling. Bijgevolg werd het ministerieel besluit geldig en definitief.

Overwegende dat het ministerieel terugwijzingsbesluit, in tegenstelling tot de terugdrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn, een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst, de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur, dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr.218.401 van 9 maart 2012). Overeenkomstig de gegevens in het dossier heeft

u eerder een visum gezinshereniging aangevraagd. Dat visum werd eveneens geweigerd omwille van het bestaan van dat ministerieel besluit.

Het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat, vormt bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel. Zolang dit ministerieel besluit niet is opgeheven kan betrokkene geen recht op toegang tot het Belgisch grondgebied en dus ook geen recht op verblijf laten gelden.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient in casu geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling of van een afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Uit de aanvraag blijkt niet dat er van een buitengewone afhankelijkheid sprake is. Het enige wat van de aanvraag kan worden afgeleid is dat u en uw kind gezamenlijk op hetzelfde adres gevestigd zijn. Echter, uit niets blijkt welke de rol is die u opneemt tegenover het kind, welk aandeel u heeft in de dagelijkse zorg, zijn lichamelijke en geestelijke ontwikkeling, enz. Er wordt niet betwist dat u geen band zou hebben met uw kind. Er wordt wel betwist, bij gebrek aan het tegendeel, dat uw afwezigheid in België het kind ertoe zou noodzaken ook het land te moeten verlaten. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister hebben jullie nog een gemeenschappelijk kind, nl. A(...), B (...). De moeder van uw kinderen blijkt een Belgische onderdane. Zij heeft kennelijk steeds in België gewoond en heeft kennelijk haar familie hier. Zij kan als inwoner van België uiteraard beroep doen op alle ondersteunende diensten voor de opvang, de opvoeding en het welbevinden van de kinderen te vrijwaren. In die zin lijkt alvast de toekomst van de kinderen verzekerd. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de kinderen aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het ministerieel heeft bekomen of u de termijn van het ministerieel besluit heeft gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België.

Het aan u afgeleverde ministerieel besluit is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van s' lands openbare orde. Het privé-, gezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een administratief dossier, maar geen nota met opmerkingen heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt dit laatste ook ter terechtzitting van 16 mei 2019.

2.2 In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) is, maar dat door deze beslissing ook de aanvraag van de verzoekende partij van 16 juli 2018 voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), met name als vader van het minderjarig Belgisch kind S. A., impliciet als 'onbestaande' wordt beschouwd.

De Raad stelt vast dat, zoals de verzoekende partij ook aanvoert, in de bestreden bijlage 13 geen uitdrukkelijke melding wordt gemaakt van de betrokken aanvraag van 16 juli 2018. Nochtans blijkt uit meerdere zinsneden van de bijlage 13 dat de gemachtigde in deze beslissing wel degelijk antwoordt op

een aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel of verblijfsrecht. Zo stelt de gemachtigde onder meer het volgende: *“dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur, dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen* (zie Raad van State, arrest nr.218.401 van 9 maart 2012)” (nadruk overgenomen uit de bestreden bijlage 13) en *“Het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat, vormt bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel. Zolang dit ministerieel besluit niet is opgeheven kan betrokkene geen recht op toegang tot het Belgisch grondgebied en dus ook geen recht op verblijf laten gelden.”* Er wordt tevens verwezen naar de relatie van de verzoekende partij met haar minderjarig kind en naar het feit dat zij en haar partner *“nog een gemeenschappelijk kind”* hebben, met name B. A. Meermaals zijn verwijzingen opgenomen naar het bekomen van een verblijfstitel of het toekennen van een (afgeleid) verblijfsrecht, en naar *“de aanvraag”*. Aangezien uit het administratief dossier slechts één recente verblijfsaanvraag blijkt, zijnde de voormelde bijlage 19ter van 16 juli 2018, en ook slechts twee kinderen van de verzoekende partij blijken, met name S. A. en B. A., moet worden aangenomen dat de gemachtigde met zijn verwijzingen doelt op de betrokken verblijfsaanvraag in functie van het minderjarig kind S. A. van de verzoekende partij. Bovendien werd de bestreden bijlage 13 genomen op de laatste dag van de in artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden vanaf het indienen van de bijlage 19ter op 16 juli 2018.

In dit kader merkt de Raad nog op dat niet kan worden voorgehouden dat de gemachtigde met zijn verwijzing naar *“de aanvraag”* zou doelen op de aanvraag van de verzoekende partij van 26 september 2014 tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met haar minderjarige dochter S. A., van Belgische nationaliteit. De gemachtigde verwijst immers uitdrukkelijk naar een eerdere aanvraag van een visum gezinshereniging en geeft hierbij aan dat deze aanvraag werd geweigerd. Ook kan niet worden voorgehouden dat de gemachtigde doelt op het verzoek van de verzoekende partij van 4 maart 2015 tot opheffing en ondergeschikt schorsing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 1 augustus 2011. Uit de hoger geciteerde zinsnede blijkt immers dat de gemachtigde *“een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is”* tegenover *“het bekomen van een verblijfstitel”* plaatst. Ook verder in de bestreden bijlage 13 stelt de gemachtigde nog het volgende: *“Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het ministerieel heeft bekomen of u de termijn van het ministerieel besluit heeft gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België.”* Bovendien moesten zulke verzoeken overeenkomstig het door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) opgeheven oude artikel 46bis van de vreemdelingenwet *“ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag”* worden beantwoord, en werd door de verzoekende partij in het voormelde verzoek van 4 maart 2015 hoe dan ook niet om de toekenning van een verblijfsrecht of verblijfstitel verzocht.

Uit het geheel van de bovenstaande elementen kan de Raad slechts afleiden dat de gemachtigde door middel van de thans bestreden bijlage 13 ten aanzien van de verzoekende partij niet slechts een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen, maar tevens een (negatief) antwoord heeft geformuleerd op haar op 16 juli 2018 ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter). Dat de gemachtigde deze aanvraag specifiek als ‘onbestaande’ heeft beschouwd, zoals de verzoekende partij aanvoert, kan op zich niet worden afgeleid uit de bewoordingen van de bestreden bijlage 13. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde deze bijlage 13 tevens heeft gebruikt om het verblijfsrecht in functie van haar minderjarige Belgische dochter aan de verzoekende partij te weigeren.

In dit verband kan nog gewezen worden op rechtspraak van de Raad van State (RvS 23 maart 2006, nr. 156.831 en RvS 17 maart 1999, nr. 79.313) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel of erkenning van een verblijfsrecht, elke beslissing moet worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel de ontvankelijkheid betreft.

Bijgevolg is het voorwerp van het thans voorliggend beroep zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de weigering van het verblijf, beide vervat in de thans bestreden bijlage 13 van 15 januari 2019.

Aangezien de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen, kan geen afbreuk worden gedaan aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

2.3 Ter terechtzitting van 16 mei 2019 deelt de verwerende partij mee dat de verzoekende partij op 27 februari 2019 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar minderjarig kind heeft ingediend. Zij kan hieromtrent echter geen stukken voorleggen. Zij geeft wel aan dat er over deze aanvraag hoe dan ook nog geen beslissing is genomen

Nog los van de vaststelling dat de verwerende partij ter terechtzitting zelf geen gevolgen aan haar mededeling verbindt, kan de Raad slechts vaststellen dat hij aan een loutere ongestaafde mededeling zelf ook geen gevolgen kan verbinden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“Verschillende RvS-rechtspraak stelt expliciet dat er geen enkele wettelijke basis bestaat in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging “niet in overweging” genomen wordt (zie RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719). Er bestaat evenmin een wettelijke basis in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging als “onbestaande” beschouwd wordt. Een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Belg kan wettelijk gezien alleen ten gronde geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20 op basis van de artikelen 42 en 43 Vw.

(...) De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (...)

Er wordt gewezen op het feit dat het privé-,gezins- of familieleven ondergeschikt wordt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Er kan inderdaad niet ontkent worden dat verzoeker een strafrechtelijk verleden heeft. Doch dient er opgemerkt te worden dat verzoeker zijn straf ondergaan heeft en sinds 23.02.2013 de gevangenis verlaten heeft. Verzoeker heeft sindsdien zijn leven verbeterd en neemt de volle verantwoordelijkheid en taken op als vader en als echtgenoot.

De toets naar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging in hoofde van verzoeker werd op het ogenblik van het nemen van de beslissing duidelijk niet gemaakt. (...)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De

belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat ten aanzien van de verzoekende partij op 1 augustus 2011 een ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevaardigd, zijnde “*een bij de vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde*”, die inhoudt dat de verzoekende partij voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden. De verzoekende partij betwist niet dat zij het voorwerp uitmaakt van het voormelde ministerieel besluit, en dat dit besluit nog steeds van kracht is en dus ook niet werd opgeheven of geschorst.

In dit kader kan bijkomend worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet ingaat op de verwijzingen van de gemachtigde naar de mogelijkheid tot opheffing of schorsing van het ministerieel besluit, zodat het *in casu* niet relevant is dat de Raad op 3 mei 2018, bij arrest nr. 203 428, een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Grondwettelijk Hof aangaande het feit dat de vreemdelingenwet sinds de opheffing van het voormelde oude artikel 46bis door de voormelde wet van 24 februari 2017 niet langer voorziet in een mogelijkheid tot schorsing of intrekking/opheffing van een ministerieel besluit, en dat deze vraag nog niet werd beantwoord.

De Raad wijst er vervolgens op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing meermaals impliciet doch zeker verwijst naar de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), die de verzoekende partij op 16 juli 2018 indiende als vader van een minderjarige Belgische burger, met name haar dochter S. A. Uit de betrokken bijlage 19ter blijkt dat de aanvraag werd ingediend in toepassing van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het voormelde artikel 40ter luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : (...)”

Het voormelde artikel 42 luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. (...)

§ 2. (...)

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. (...)”

Het voormelde artikel 52 ten slotte luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “ verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie ” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De gemachtigde geeft herhaaldelijk aan dat aan de verzoekende partij geen verblijfsrecht of -machtiging of vestiging kan worden toegekend, zolang zij onder een niet-opgeheven ministerieel besluit tot terugwijzing staat. Bijgevolg weigert de gemachtigde, zoals hoger in punt 2. reeds is vastgesteld, impliciet maar zeker het door middel van de bijlage 19ter van 16 juli 2018 aangevraagde verblijfsrecht in functie van het minderjarig Belgisch kind van de verzoekende partij.

De verzoekende partij voert aan dat een aanvraag tot gezinshereniging van een familielid van een Belg wettelijk gezien alleen ten gronde kan worden geweigerd in de vorm van een bijlage 20 op basis van de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet. Zij besluit dat de bestreden bijlage 13 niet juist of juridisch aanvaardbaar is, steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing voor wat betreft de juridische grondslag, slechts verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 11° van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt nog verwezen naar het arrest K. A. (C-82/16) van het Hof van Justitie (Grote Kamer) van 8 mei 2018.

Het voormelde artikel 7, eerste lid, 1° en 11° luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;”

De Raad kan slechts vaststellen dat de door de gemachtigde aangehaalde bepaling niet voorziet in de mogelijkheid om een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te weigeren, omdat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat nog steeds van kracht is. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft immers slechts betrekking op het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat een aanvraag tot gezinshereniging slechts ten gronde kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet, waarvan zij de schending aanvoert. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om de binnenkomst en het verblijf van familieleden van burgers van de Unie te weigeren en luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het voormelde artikel 43 moet worden samengelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt impliciet noch expliciet dat de gemachtigde toepassing heeft gemaakt van artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet om zijn beslissing tot weigering van verblijf te nemen. De gemachtigde beperkt zich tot een herhaaldelijk verwijzen naar het op 1 augustus 2011 uitgevaardigde ministerieel besluit tot terugwijzing, maar daarbij wordt – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht aanvoert – de toets naar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging op het ogenblik van het nemen van de beslissing duidelijk niet gemaakt. De voormelde artikelen 43 en 45 voorzien ook geenszins dat het loutere bestaan van een ministerieel besluit tot terugwijzing zou volstaan om de in de bijlage 19ter van 16 juli 2018 vervatte aanvraag tot gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind te weigeren. Bijgevolg kan niet worden voorgehouden dat de gemachtigde, zij het in een bijlage 13 in plaats van een bijlage 20, de verblijfskaart

van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet zou hebben geweigerd.

Ook de hoger reeds aangehaalde artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet en het voormelde artikel 52 van het vreemdelingenbesluit voorzien overigens niet in de mogelijkheid om het *in casu* relevante verblijfsrecht te weigeren omwille van het loutere feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat nog steeds van kracht is.

Zoals hoger reeds vastgesteld, moet een administratieve bestuurshandeling op grond van de formele motiveringsplicht een motivering in rechte bevatten en moet deze motivering afdoende zijn. De Raad kan echter slechts vaststellen dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat van zulke wettelijke basis geen sprake is. Uit het bovenstaande is immers gebleken dat geen enkele nationale wetsbepaling (en overigens ook geen reglementaire bepaling) voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie afwijst omwille van het enkele motief dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing (*cf.* RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598).

Zoals hoger reeds is vastgesteld, verwijst de gemachtigde in zijn uiteenzetting met betrekking tot de vraag of aan de verzoekende partij het gevraagde verblijfsrecht kan worden toegekend, tevens naar het voormelde arrest *K. A.* van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof). De gemachtigde geeft aan dat overeenkomstig dit arrest *in casu* moet worden beoordeeld of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar kind bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan haar een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

De Raad wijst in dit verband erop dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), waarnaar de verzoekende partij elders in haar verzoekschrift zelf ook verwijst, betrekking heeft op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid). In het arrest *Ruiz Zambrano* geeft het Hof van Justitie een uitlegging over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU. Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, *K.A. e.a.*, ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 76).

Vervolgens wijst de Raad erop dat uit de relevante parlementaire voorbereidingen duidelijk blijkt dat de wetgever met artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje (oud) van de vreemdelingenwet (zijnde de oorspronkelijke versie van het huidige artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat weliswaar gewijzigd werd, maar in zijn kern hetzelfde is gebleven) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof, met name het voormelde arrest *Ruiz Zambrano* (zie *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nrs. 53-443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – de bepaling waarop de verzoekende partij *in casu* haar verblijfsrecht steunt – een Unierechtelijk aanknopingspunt. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° moet dan ook worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU en van de relevante rechtspraak van het HvJ die een eenvormige uitlegging geeft aan dit artikel. De Raad moet bijgevolg

hoe dan ook ingaan op artikel 20 van het VWEU en de rechtspraak ter zake, zelfs al zou de verzoekende partij zich hierop niet beroepen hebben.

In zijn arrest *K.A.* van 8 mei 2018 heeft het Hof uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.

Nog daargelaten de vraag of en in welke mate het arrest *K. A.*, dat betrekking heeft op het niet in aanmerking nemen van verblijfsaanvragen ingediend door familieleden van Unieburgers die het voorwerp uitmaken van een inreisverbod, van toepassing is op een geval waarin een aanvraag schijnbaar inhoudelijk wordt geweigerd omwille van het bestaan van een ministerieel besluit van terugwijzing, wijst de Raad nogmaals erop dat hij ertoe gehouden is de nationale regelgeving 'zoveel mogelijk' conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, pt. 48; HvJ 23 april 2009, C-378/07–C-380/07, *Angelidaki e.a.*, ptn. 197 en 198; HvJ 5 oktober 2004, C-397/01–C-403/01, *Pfeiffer e.a.*, pt. 114; HvJ 4 juli 2006, C-212/04, *Adeneler e.a.*, ptn. 108-111; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, pt. 8). Aangaande de termen 'zoveel mogelijk' blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat voor dit beginsel van richtlijnconforme uitlegging van het nationale recht, bepaalde beperkingen gelden. Zo kan de verplichting voor de nationale rechter om bij de uitlegging en de toepassing van de relevante bepalingen van zijn interne recht te refereren aan de inhoud van een richtlijn, niet dienen als grondslag voor een uitlegging *contra legem* van het nationale recht (HvJ 24 januari 2012, C-282/10, *Dominguez*, pt. 25; HvJ 15 april 2008, C-268/06, *Impact*, pt. 100). De rechter is dus niet verplicht om aan bepalingen van nationaal recht een uitlegging te geven die niet strookt met de bewoordingen ervan (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Europees recht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, 603, nr. 782). Echter, indien geen met het recht van de Unie strokende uitlegging van een nationale bepaling mogelijk is, moet deze bepaling voor zover zij indruist tegen het recht van de Unie, buiten toepassing worden gelaten (HvJ 24 januari 2012, C-282, *Dominguez*, pt. 23).

De Raad kan slechts vaststellen dat er op dit moment geen nationale bepaling is die hij conform het voormelde arrest *K. A.* kan uitleggen. Zoals hoger reeds meermaals aangegeven, kunnen de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet, net als de artikelen 40ter of 42 van de vreemdelingenwet of artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, geen rechtsgrond vormen voor de bestreden beslissing. Gelet op de bovenstaande uiteenzetting ziet de Raad ook niet in op welke manier het arrest *K. A.* op zichzelf een rechtsgrond zou kunnen vormen voor de bestreden verblijfsbeslissing. Hierbij merkt de Raad nog op dat uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf ook niet blijkt dat (en desgevallend op welke manier) dit arrest volgens de gemachtigde de rechtsgrond zou vormen om de door de verzoekende partij ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op grond van het bestaan van een ministerieel besluit af te wijzen, zelfs als – zoals *in casu* – wordt vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid werd aangetoond. *In casu* betreft het verder ook geen situatie van een met het Unierecht strijdige bepaling die buiten toepassing kan worden gelaten.

De beslissing tot weigering van verblijf die vervat zit in de bestreden bijlage 13 en die louter is gestoeld op het gegeven dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing (genomen op 1 augustus 2011) dat nog steeds van kracht is, blijkt dan ook geen wettelijke basis te hebben.

Aangezien de voormelde beslissing geen afdoende juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen, wordt een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Aangezien de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen, kan geen afbreuk worden gedaan aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

3.3 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3.4 Het gegeven dat de beslissing over het verblijfsrecht moet worden vernietigd, leidt in het voorliggende geval tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan ten aanzien van de verzoekende partij *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten nemen zonder eerst op een correcte wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Bijgevolg moet het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bestreden bijlage 13, alleen al om deze reden worden vernietigd. De met betrekking tot deze beslissing aangevoerde schendingen behoeven dan ook geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot weigering van verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE